

Barcelona 14 març 1949 C/1C/02890

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimat Pere!

Paquet hures després d'haver en-
rat la nostra carta del dia 8, que va ser
tirada, -puix ha quedat entretinguda ape-
sent la oportunitat de que ca mare hi pogués
afegir més nutils, rebem la seva despenada
del dia 7, el contingut de la qual em va
deixar una gran pena.

No em expliquem el que pot ha-
ver passat. Ha mare us va escriure una
carta, que no ha tingut resposta, ni tant
menys ací de rebut. Passats alguns dies us
se n'espanten de vosaltres. Jo us en vaig es-
criure una altra, que, pel que es veu, el dia
7 encara no estava en les vostres mans i,
segons les meves deduccions ja fa dies que
l'haurien d'haver rebuda. Hi ha unes
com la penúltima que em adreçàreu, da-
tada el 23 de febrer, que arriben amb tres
dies. Ha ementada la llegim el 26 de
l'ementat us; altres en triquen ~~no~~ us
o vuit, com la que crec contets. Quan tarden
menys de vuit dies, es que passen quelcom o
es perden, encara que aquestes darreres pos-
sibilitats es donen molt rarament. Seria
debrades que, de les nostres, se n'haquin
perdut dues successivament, éssent motiu
de la tristesa i el malhumor que t'ocasiona
un silenci que no es deu, en cap manera,
a cap causa justificada, que insprisi d'es-
criure-us i, menys encara, a negligència.

Vull creure que, entre tant, t'hauran amarat
les em entredes curtes, que qui sab quin lloc
ha retrobat. I si no, ~~que~~ almenys la que
t'adreçarem aliu ^{que} niqui de les que fan el
canvi en tres dies i que aquesta la requereixi
amb la mateixa sort.

No els parlo res, gràcies a Déu...
En Joan requereix la, aplicat, obediència i
"meco" com podria jutjar per la foto que
t'incloï. La mare he, més voler més que
nada que les altres. Ara requereix per la
carta que contents i per la inminència del
meu viatge a Madrid que serà, ni Déu
vel, el dia 21 del actual, per a setor més el
27. Jo he també, sense cap nul·litat ren-
nible d'aquelles "malalties de la ciutat". No-
men patim de malalties usuals, que no dei-
xen però, de marcar alguns indrets de la
herança física. anem, doncs, tractant i... esperant.
Tot requereix que relis noves contents.
No deixis perdre una lina. ara no viurem fins
a suposar que se estis tranquil.

Una frenta abraçada per a tu i per a
la Rose, i unels petits als petits de part de
la mare i del part mare. sempre esperant. un
Caedès

Escripé la setmana passada a visitar. un en Sol Jo
no era a casa. Ferraró. Està inquiet perquè no té
notícies de Puerto i encareix a la mare que
quan t'escripessim femim referència al cas, a veu-
re ni pots parlar amb en Puerto - el fema que
roman a Mèxic - , fent-li emment de l'estranyera que
li com a en Sol el seu silenci.

Als meus per ara. a ben aviat Caedès